

מ"ת 4338/02-16 - מדינת ישראל נגד י ב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

11 פברואר 2016

מ"ת 4338-02-16 מדינת ישראל נ'

ב(עציר)

מ"ת 4320-02-16

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

נ ג ד

י ב (עציר)

המשיבה

נ ו כ ח י מ :

עו"ד אביב בר-אור

:

ב"כ המבקשת

עו"ד ברנע

: ב"כ המשיב

המשיב הובא ע"י השב"ס מבי"ח "אברבנאל"

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הצדדים מסכימים בדבר קיומן של ראיות לכאורה לעובדות המיוחסות בכתב האישום. הסנגורית חולקת על האפשרות להרשיע בעבירת איומים בשל הצורך להוכיח צורך נפשי. בשל חווה"ד הפסיכיאטרית נטען כי לא קיים יסוד נפשי נדרש. מדובר בניסיון לאחזו במקל ב-2 קצותיו. מחד, מבקשים להפסיק את ההליך בשל מצב נפשי, מאידך, מחמת אותו מצב נפשי מבקשים זיכוי. לא מדובר בטענה זיכוי מהותי לעניין ביצוע העבירות, אלא בשל חוסר יכולתה של המשיבה לגבש כוונה. זהו בדיוק הטעם שבשלו יופסקו ההליכים עתה. הסנגורית עתרה לזיכוי בהתאם להלכת וחנן. המשיבה עצמה כופרת במיוחס לה. במענה לשאלת ביהמ"ש, נדחתה ההצעה להעביר בירור התיק לגופו של עניין למותב השומע תיקים ומחליט לאחר שמיעת ראיות. בהעדר שמיעת ראיות, לא ניתן לברר את התיק לגופו. המתווה שנקבע על ידי לזיכוי בהליך המעצר, לא יכול היה להתקיים בשל כפירת המשיבה עצמה. מכל מקום, מתווה זה נדחה בהחלטה של ביהמ"ש המחוזי. בערעור פלילי 20663-04-15 קבע ביהמ"ש המחוזי, כי מקום שקיימת אי כשירות מהותית ודיונית, יופסקו ההליכים ולא ניתן לברר טענות זיכוי המבוססות על הלכת וחנן.

עמוד 1

לאחר שניתנה לצדדים אפשרות להעביר את התיק למותב אחר, הסמיכו מותב זה להכריע בדבר אופן סיומו של התיק. בעניין זה המחלוקת היחידה נגעה למשך אשפוז המרבי.

קיימות החלטות שונות במותבים שונים בבתי משפט מחוזיים ברחבי הארץ.

בית המשפט העליון נמנע מהחלטה בעניין זה לאחר שהוצגה עמדת המדינה כי צפוי תיקון לחוק בתקופה הקרובה, ראו ע"פ 6365/15, **גולן** (עליון מיום 16.11.15).

תזכיר החוק שהוגש מדבר על קביעת משך אשפוז על פי העונש הקבוע לצד העבירה בחוק ללא שיקול דעת לבית המשפט. עד לקבלת התיקון, לעמדתו, קיים שיקול דעת בעניין קיצור משך התקופה, עם זאת השימוש בשיקול הדעת לצורך קיצור התקופה, ייעשה מקום שקיים חוסר הלימה בין העונש הקבוע לבין נסיבותיו של המשיב ונסיבות כתב האישום. במקרה שלפניי, לא קיים חוסר הלימה כאמור. מדובר במי שעובדות כתב אישום מצביעות על סיכון הנשקף ממנה. לכך מצטרפת חו"ד הפסיכיאטרית. לציין כי האשפוז נועד לצורך טיפול ואין להשוות בינו לבין עונש שהיה נגזר בסיומו של ההליך. המהות שונה ובוודאי שגם התכלית.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיבה אינה כשירה כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשמת יופסקו;
2. הנאשמת תאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבה מצריך אשפוז;
3. תקופת האשפוז המירבית היא על פי סעיף 192 לחוק העונשין. מדובר בפרק זמן מירבי של 3 שנים.
4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית על מועד הבאת הנאשמת בפני הועדה הפסיכיאטרית. ככל שהוועדה תחליט על שחרור או חופשות כאמור בסעיף 28(ד) לחוק, תודיע לעו"ד מיטל סטי ממפלג תביעות ת"א.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום ב' אדר א' תשע"ו, 11/02/2016 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת

עמוד 2

